

er da også overbevist om, at den situation, vi har på det danske arbejdsmarked, hører fortiden til. Det er et spørgsmål om tid, før det er helt selvfølgelig, at det er en ganske frivillig sag, om man vil organisere sig, og i givet fald i hvilken faglig organisation man vil organisere sig.

Så er det selvfølgelig op til de enkelte faglige organisationer at argumentere for, hvorfor det er klogt at organisere sig. Vi, der har stillet forslaget, er jo ikke modstandere af, at den enkelte arbejdsgiver eller arbejdstager organiserer sig. Spørgsmålet er alene, om det skal være et vilkår at gøre det på en bestemt måde for at få en given ansættelse.

Det er dette helt grundlæggende frihedsspørgsmål, som heldigvis ganske mange partier står bag, men hvor vi stadig må konstatere, at der endnu er et flertal, som holder fast ved det, som var udbredt i industrisamfundet, men hvor adskillige lande er kommet videre i deres tænkning. Og jeg ser frem til, at vi også i Danmark kommer ind i rækken af lande, hvor eksklusivbestemmelser ikke længere er den gældende situation.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg kan godt lide formandens lille smil, for det har formanden god grund til nu.

Jeg glemte før, da jeg fremlagde min ordførtale, også at fremføre, at jeg på den radikale ordførers vegne skulle meddele, at De Radikale heller ikke kunne støtte forslaget.

Kristian Jensen (V):

Jeg ved ikke, om det skulle ses som tegn på, at Socialdemokratiet allerede har opslugt De Radikale. Der er dog enkelte til stede.

Jeg vil gerne som ordfører for forslagsstillerne sige tak til de partier, som her i dag har givet positivt tilsagn om at støtte beslutningsforslaget. Desværre har hverken debatten her i dag eller i det forløbne år ude omkring i landet ændret ret meget på partiernes holdning. Ikke desværre for mig, men desværre for de mange ansatte i de forskellige sektorer af dansk erhvervsliv, som i dag er presset til at være medlemmer af en fagforening, som de faktisk ikke ønsker medlemskab af, og for de arbejdsgivere, der er medlemmer af en organisation, som de heller ikke ønsker at betale kontingent til.

Jeg tror, det var hr. Knud Erik Kirkegaard og hr. Flemming Kofod-Svendsen, der meget tyde-

ligt sagde det: Tiden er løbet fra eksklusivaftaler. Men tilsyneladende er det gået hen over hovedet på de partier, som stadig væk støtter begrebet eksklusivaftaler.

Siden Folketinget behandlede dette spørgsmål sidst, har der været nogle sager, hvor enkeltpersoner har forsøgt at få rettens ord for, at den nuværende situation strider mod dansk ret. Problemstillingen er blevet behandlet både ved landsret og ved Højesteret, og de to retter har samstemmende fastslået, at det nuværende retsgrundlag tillader, at eksklusivaftaler eksisterer, og dermed er det accepteret, at personer afskediges, såfremt de ikke ønsker at være medlem af en krævet fagforening.

Et par af de sager bliver nu videreført til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, således at vi endelig vil få prøvet, hvorvidt de danske regler strider mod artikel 11 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Fra Venstres side er vi overbeviste om, at de danske regler faktisk er uforenelige med vores internationale forpligtelser. Det ses også i, at Europarådets uafhængige ekspertkomité har givet en kritik i deres seneste rapport af den danske situation, hvor de siger, at den nuværende retstilstand med eksklusivaftaler er i strid med socialpagtens artikel 5.

Derfor er vi da heller ikke tilfredse med blot at sidde tilbage og afvente Menneskerettighedsdomstolens afgørelser. Vi finder, at det vil tjene Danmark til ære at få afsluttet den problemstilling, inden vi skal tvinges dertil fra udlandet.

Vores formål som forslagsstillere er ikke at kæmpe for en bestemt fagforening eller kæmpe imod fagforeninger generelt. Vores formål er ganske enkelt at sikre den enkelte muligheden for selv at bestemme hans eller hendes tilhørsforhold, både fagligt og politisk.

Jeg er ganske enkelt overbevist om, at vedtagelsen af dette beslutningsforslag ikke ville betyde den store revolution for hovedparten af medlemmerne af fagforeningerne. Det er et forslag, som går ud på noget meget mere basalt og principielt, nemlig det enkelte menneskes ret til at stå frit og vælge ud fra sin egen overbevisning og ikke være tvunget til at følge andre, hvor mange disse andre end måtte være.

Et demokrati er nemlig ikke kendetegnet ved, at flertallet bestemmer. Sådan noget kan også forekomme i et flertalsdiktatur. Nej, lakmusprøven på et demokrati er, hvorledes mindretallet behandles, og hvorvidt disse mindretallet får lov til at udfolde sig i overensstemmelse